

Ah Minel Gülü Aşk 2

– şiir gözlü · 23 Ekim 2018

Ey sevgili;
Seni sevmek kendini bilmek gibi bir şeydi bana.
Her doğan güneş seni yeniden görebilmenin habercisiydi adeta.
Sabahın ilk ışıklarını kuşlarla birlikte ben kutlardım bu şehirde.
Onlar; güneşin yeniden doğuşunu şarkılarla kutlarken,
Ben elimde bir bardak demli çay karıştırırdım gönlünü gönlüme.
Meydanda ki kahvehanenin çırağına ilk ben seslenirdim;
Hey kahveci çırağı!
Getir bir bardak tavşankanı çayda içelim,
İnce belli sevgilinin bal dudaklarından öpelim.
Hep benden sonra dolardı kahvehaneler ve çorbacılar.
Oysa adım gibi bilirdim senin evden çıkış saatlerini.
Gün boyunca nelerle meşgul olduğunu da saat saat bilirdim.
Yine de tahammülüm yoktu gözlerimden uzak,
O evinizin demir sürgülü kapısını açmana.

Ey sevgili;
Saat sekiz on oldu mu ardına düşerdi ağır adımlarla bir âşık,
Ama sen hiç bunun farkında olmazdın.
Sahi ya söylesene
Beni hiç mi fark etmemiştin.
Ayak seslerim kulağına hiç gelmedi mi?
Ya orman yeşili gözlerin karşısında
İçine hapsettiğim nefesimi de mi ensende hissetmedin.
Ardına düşmüşken ağır adımlarla
Dilimde her sabah aynı dua olurdu.
“Allah’ım şuan önümüz sıra bir meltem estir.
Estir ki sevgilinin kokusunu ciğerime çekeyim.”
Her meltem esişinde kokunu değiştirdin.
Oysa ben her esişinde melteme seslenerek sana iletmesi için derdim ki:
Söyle sevgiliye;
Çeşit çeşit kokuları sürmesin kardan beyaz tenine,
Sevgilinin ter kokusu amberden hoştur gönlüme.